

ЯВОР ЦАНЕВ
ЕНЕРГИЕН ВАМПИР

chitanka.info

Събудих се в огромното легло на Силвия, сред розовите копринени чаршафи и удоволствието от прекараната нощ. Откъм банята се чуваше шуртене на вода и все още полузаспал си представих, как душът облива голото ѝ тяло, капките блестят по златистия тен на кожата, тъмнорусата коса е станала почти кафява от намокрянето и тежи. Затворил очи, разперих ръце, наслаждавайки се на хладната коприна.

Натрапчивото тиктакане на стенния часовник ме разбуди напълно и ме накара да погледна колко е часът. Погледът ми се прехвърли от него към скъпата мека мебел, след това към кристалния полилей, обходи цялата стая и спря на розовите чаршафи. Добре си живее момичето. Направо охолно.

В това време шумът от душа затихна, откъм банята се чу потракване, отваряне и затваряне на врата, по коридора приближиха леки стъпки и миг след това Силвия надникна в спалнята. Усмихна се, изчурулика едно „Добро утро“ и влезе. Беше увила около тялото си голяма хавлиена кърпа, която скриваше гърдите и стигаше до средата на бедрото. Мокрите ѝ ходила оставяха влажни следи по мокета.

— Не исках да те будя, иначе с удоволствие щях да те поканя да вземем душ заедно. — Целуна ме и седна на ръба на леглото. Единият край на кърпата се обърна при кръстосването на краката. Сега почти цялото ѝ бедро беше голо и аз плъзнах ръка по него.

— Пак можеш да ме поканиш, нали е неделя. Имаме цял ден на разположение...

Тя погледна особено, с леко повдигнати вежди, и някак съвсем естествено отвърна:

— Нямаме.

На свой ред я погледнах учудено. Знаех, че учи в някакъв колеж, че ѝ е осигурена страхотна издръжка и че е много красива. Нищо повече. Познавах я едва от три дни и при това по-голямата част от времето с нея бяхме прекарвали в любов, кратки закуски, дълги душеве и отново любов. Не очаквах, че ще се окаже заета точно в неделя.

Кой знае каква физиономия бях направил, защото в очите ѝ блеснаха насмешливи точки, засмя се и каза:

— Днес е понеделник. Нещо ти се е пообъркало времето. — Пак се засмя, осъзнавайки, че тя е причината за моето объркване, и добави. — След по-малко от час трябва да съм в колежа.

Исках и аз да се усмихна, може би дори щях да се разсмея на глас, но погледът ми попадна на малките бръчици край очите ѝ. Можех да се закълна, че преди, когато се запознахме, ги нямаше. Появяваха се само когато се смееше. Нима вече...

— Хей, какво има?

Ето, сега е съвсем сериозна, а те са още там. Стоят като тънки паяжинки, като фин белег, че е била с мен.

— Филип?

Тръснах глава и въздъхнах, придавайки глупаво изражение на лицето си. Усмихнах се и я придърпах към себе си:

— А бих искал да е неделя. Дълга, дълга неделя...

Докато я целувах, усетих, че и вкусът на устните ѝ се е променил. Не трябваше да оставам повече от месец с нея.

Спокойствието на дните се изтъркаля, повлякло след себе си бурята на нощите, месецът измина, а с това наближи и краят.

Силвия ме притисна към себе си и спря движенията ми, а стоновете ѝ заглъхнаха в звук, подобен на тихо ридание. Стенният часовник съобщи, че е два след полунощ, после махалото се зае отново да отброява времето в утихналата спалня.

Бях благодарен, че тя свърши точно навреме, защото вече усещах как и последната капка от енергията ѝ преминава в мен. На светлината на лунния диск виждах лицето ѝ — доста състарено и погрозняло. Чувствах кожата под дланите си като вехнещо листо и знаех, че ако бяхме продължили още минута, щях да изсмуча енергията ѝ докрай.

Прокарах ръка през косата ѝ, заменила предишната си жива еластичност със суха умора. С цялото си тяло чувствах слабото, едва доловимо трептене на биополето, а аз самият бях пълен с енергия. Дори препълнен. Потръпнах при мисълта, че ако бях продължил, можех да я убия.

Силвия, утихнала под мен, бавно отвори очи. Влагата в тях блестеше на лунната светлина.

— Господи, как го правиш — шепотът ѝ беше неспокоен и развълнуван. — Никога не бих повярвала, ако някой ми кажеше...

Сложих пръст върху устните ѝ, а когато затвори очи, прокарах пръсти по лицето. Разбирах, че повече не трябва да я виждам и кой

знае защо, през мозъка ми мина въпросът дали хората получават или си отнемат оргазма един на друг. Аз лично по-скоро го отнемах. Не точно него, а освободилата се енергия. Докосвах и вземах живителните сили, до които достигах. По естествен за мен начин аз направо крадях от биологичната енергия на жените, с които се любех. Постепенно ги унищожавах, въпреки че не исках. Черпех от живота и красотата им, а те сякаш се чувстваха добре от това, изглежда им действах като наркотик, защото винаги искаха да продължаваме.

Силвия дишаше вече равномерно и бях сигурен, че ще спи дълго. Измъкнах се внимателно от леглото, отидох в банята и си пуснах студен душ. Тънките струйки вода масажираха тялото ми, но тежката топлина в главата не изчезваше. Винаги ми беше трудно, когато дойде време да се разделя с някого. Това бе едно от нещата, с които не бях успял да свикна.

Облякох се, оставих бележка на шкафчето до леглото, точно под нощната лампа. Целунах Силвия за последен път и тихо се измъкнах от къщата. Чувствах се точно като крадец.

Докато махах на таксито, си представих как на сутринта, изтощена и още по-състарена, тя прочита бележката и ядосана, обобщава, че всички мъже са еднакви. Долни гадни копелета, които само гледат как да те вкарат в леглото. И после, разбира се, да те зарежат.

Беше се развиделило, когато отворих вратата и хлътнах в сумрака на къщата. Светлината едва се процеждаше през цепките между щорите, въздухът бе топъл и застоял. Личеше, че повече от два дни не съм се прибирал.

Затворих вратата и закачих веригата, като в същото време завъртях и ключа с другата ръка. Без да светвам лампите, стигнах до леглото и се отпуснах в него. Кръстосах крака и се замислих. Бях претъпкан с енергия, но след три-четири седмици отново щеше да ме навести Нуждата. Знаех го твърде добре, за да се опитвам да се самозалъгвам. Един приятел, лекар, ми бе уредил преглед преди година, но не откриха нищо особено. Никакви отклонения. Споменаха за силно биополе, но какво можеше да означава това? Два дни по-рано

бях напуснал Ани. Горката, вече бе заприличала на изсъхнала роза, въпреки че още личеше колко е била красива.

Протегнах се и включих радиото. Стаята се изпълни от звуците на рокмузика и аз побързах да сменя станцията. Не че не обичам тази музика. Тя ми напомня винаги за първата ми приятелка. Добре, че тогава още не засмуквах толкова силно енергията. Не осъзнавах какъв съм. Както нямах представа за вампирските си способности, като нищо щях да я погубя.

При тази мисъл потръпнах и се надигнах. Станах, прекосих стаята и се насочих към кухнята. В мислите ми се въртеше едно и също: Един ден щях да убия някого. Със сигурност. С всеки следващ път, все по-трудно се контролирах и понякога дори ми бе невъзможно да спра. Чувствах, че изсмуквам всичко, цялата енергия, но продължавах...

Хладилникът бе почти празен, но имаше бутилка с минерална вода. Отворих я и излях половината от съдържанието върху себе си. После тръснах глава, капките се лепнаха по плочките и направиха вадички надолу. Реших, че ще е най-добре да изляза. И без това тази къща ми действаше потискащо. Притежавах я като наследство от леля ми, старите мебели още стояха, поддържайки атмосфера от средата на века.

Излязох направо така, с мократа фланелка под сакото, по дънки и спортни обувки. Отначало тръгнах пеша, но после размислих и се върнах за колата. Слънцето вече бе успяло да я напече и вътре намирисваше леко на бензин и размекната кожа. Докато карам, част от вниманието ми ще е заето с пътя и мисълта ми ще е по-спокойна — така разсъждавах, докато се намествах вътре и пъхах ключа. Отворих прозорците на двете предни врати, запалих и потеглих.

Нямах определена посока. Карах бавно, съвсем спокойно, с ръка, провесена през прозореца, и потна длан, разтворена срещу вятъра. На няколко пресечки от дома ми се наложи да спра, за да пропусна погребално шествие. Това допълнително ме изнерви, предишните мисли се върнаха и докато почуквах с пръсти по външната страна на вратата, за да се разсея, се заех да броя колите.

Най-отпред лъскава лимузина катафалка, с посребрени ангелчета на предния капак и знака на погребалното дружество по вратите, се движеше, следвана от друга луксозна кола, още шестнадесет

автомобила и микробус със знаци на същото дружество. Видях и ковчега — тежък махагонов капак, позлатени дръжки и орнаменти. Докато зяпах нижещите се пред мен коли, зърнах лицето на красива млада дама, бледо и тъжно, изпъкващо сред чернотата на дрехите и косите ѝ.

Когато колоната най-после премина, аз продължих, стигнах до края на града и спрях край пътя. Постоях така, докато ми омръзна да слушам шума от профучаващите автомобили. Денят ми минаваше съвсем безцелно, имах толкова много енергия и никакво желание да я изразходвам. Смътно разбирах какво ми е нужно, за да се почувствам по-добре, но животът ми ме бе научил, че такова нещо не съществува. Имах нужда от жена. Жена, с която да мога да бъда дълго, без да черпя от енергията ѝ, жена, която да обичам, без да погубвам.

Подкарах колата вяло към дома си, хвърлих се в леглото и заспах, както съм с дрехите. По налудничаво решение на съдбата, сънувах момичето от погребалното шествие. Едва в съня си разбрах, че е много красиво и образът му се е запечатал в съзнанието ми.

Две седмици бяха минали, откакто бях напуснал Силвия, лятото беше към края си и първите хладни ветрове започнаха да се появяват, засега само надвечер, но скоро те щяха да ни навещават все по-често и настойчиво. Пред мен, по тротоара вървеше млада жена в черна рокля, обувки на висок ток също в черно, с походка на уморен манекен и разкошна коса, взета от реклама за шампоан.

Намалих скоростта, защото ми се стори, че има нещо странно познато, без да съм наясно дали тя ми напомня за някого, или съм виждал самата нея. Задминах я и отбих встрани. Извъртях огледалото така, че да наблюдавам как се приближава. Наистина, изглежда я бях срещал някъде, но ме притесни това, че е много красива. Разбирате ли, просто не е възможно ако си видял такава жена, да я забравиш. Беше неустойимо привлекателна, фигурата ѝ беше съвършена, можех да се обзаложа, че има същото невероятно излъчване не само в черно. Доближаваше се до неосъзнавания от мен идеал за жена.

Тя приближи и когато ме отмина, се сетих къде съм я виждал. Ами да! Това беше момичето, което зърнах в лимузината, докато изчаках погребалното шествие!

Насладих се няколко секунди на походката ѝ, след това накарах колата да се плъзне край бордюра и спрях до нея. Тя явно ме забеляза, но се опита да не издаде това. Знаех, че е глупаво, но самият аз станах за малко глупак, като отворих стъклото и подвикнах:

— Извинявайте, бихте ли ми обърнали внимание за минутка?

Неочаквано тя спря. Осъзнавайки колко глупаво изглеждам, се опитах да измисля нещо друго, но устата ми сякаш сама изрече:

— Много ми харесвате, ще бъда щастлив, ако се съгласите да ви откарам. В каква посока сте?

Тя се обърна и продължи по пътя си, без да отговаря, демонстрирайки, че ѝ е писнало от такива като мен. Знаех, че съм сгафил, проклетх нетактичността си, но не можех да помръдна. Бях като парализиран. За един дълъг миг не можех да мисля за нищо друго, защото бях видял очите ѝ. Зелени, спокойни, някак хладни, но със скрита тъга в зениците. Не можех да повярвам, че допреди миг са гледали в мен. По някакъв неизвестен, но убедителен начин, този поглед ми бе разкрил, че това е жената, която търся. Не можех да си го обясня, просто ме бе връхлетяло. Това бе Тя. И бях сигурен в това.

Вцепенението премина, излязох от колата и почти тичешком я настигнах, изравних се с нея и заговорих, без да мисля:

— Вижте, не искам нищо от вас... просто... — завъртях глава и видях на отсрещния тротоар малка кафетерия — просто искам да ви помоля, ако не бързате много, да ми отделите време за едно кафе...

Тя спря и ме погледна. Разбихах колко глупаво звуча, но не можех нищо друго да направя. За миг се уплаших да не помисли, че си правя майтап или че съм някаква откачалка. Очите ѝ наистина бяха особени, а в тях не се четеше нито интерес, нито досада. Бях свикнал да е по друг начин. Жените ме харесваха, дори бях убеден, че подсъзнателно усещат вампирската ми същност, но вместо да ги плаши, точно тя ги привлича.

— Говоря съвсем сериозно — почти прошепнах — моля ви.

Тя продължаваше да ме гледа, явно ме преценяваше, а аз се чудех, как мога да говоря такива глупости и откъде се взе тая слабост у мен. Вятърът духна откъм гърба ми, косата ѝ се отдръпна назад, а лицето стана още по-красиво. Някакъв непознат блясък видях в очите ѝ, усетих интуитивно, че ще се съгласи и обичайната ми

самоувереност се върна. Хванах ръката ѝ и това, което почувствах, се отрази на гласа ми:

— Хайде, елате. — Тя тръгна да пресича с мен, а ръката ѝ в моята ми казваше всичко. Това беше тя. Жената, която търсех. Тази, чиято енергия не усещам и не мога да погубя.

— Мисля, че не избрахте най-подходящата компания — каза тя, след като донесоха кафетата. Още се чудех откъде ми дойде тая идиотска идея и що за слабост бях изпитал. Все пак резултатът бе положителен.

— Благодаря Ви, че се съгласихте — отвърнах. Беше особено приятно да я гледам пред себе си. Виждах само нея. Никакво биополе, което да ме разсейва.

— Нямам особено желание да водя разговор, а и не се познаваме — продължи тя, — дори не знам защо се съгласих с предложението Ви.

— Не е необходимо да говорите, наистина ми е достатъчно да Ви гледам. — Тя се усмихна, все едно я вземам на подбив. — Какво, не ми ли вярвате?

Замълча и се загледа някъде встрани. Почти незабележима на фона на черната рокля, потрепна черна лентичка. Това ми напомни къде я видях за първи път. Реших, че трябва да съм честен с нея, ако искам да се получи нещо по-различно от досегашните ми „връзки“.

— Видях Ви преди две седмици — зараказвах аз. — Бяхте в черна лимузина, която следваше катафалка...

Вниманието ѝ се насочи отново към мен. Погледна ме и само с поглед ме накара да замълча. Почувствах предишната слабост. Тази жена беше невероятна. Сякаш цял живот съм я търсил.

— Тогава погребяха приятеля ми — поясни, без да отмества поглед. Каза го тихо, с уморена тъга, и от това ми стана още по-гадно, че съм започнал такъв разговор. Защо правех това? Защо вършех всичко наопаки? Точно когато срещнах такава жена!

Сервитьорката донесе сметката и я постави ненатрапчиво на масата. Това донякъде запълни неловкото мълчание. Учудващо за мен, когато тя се отдалечи, жената в черно продължи темата:

— Понякога се питам, защо е нужно да се погребват хората в скъпи ковчези... — замълча за миг, все едно търси точните думи, — като че ли наистина няма смисъл, но човек винаги иска да направи нещо за близките си, когато починат. Какво друго му остава? Позлатени дръжки на ковчеза, хубав паметник, поддържан гроб...

— Не исках...

— Всъщност имах нужда да поговоря с някой за това — тя вдигна глава и ме погледна в очите, — и имам чувството, че го знаехте...

— Не исках да Ви натъжавам, не знам как да се извиня...

— Няма нужда от извинения. — Прекъсна ме, като направи знак с ръка. — Обичах го. Сега, когато умря, ще го обичам завинаги. Достатъчно съм мислила за това и знам, че няма смисъл човек да се затваря в себе си. Тъгата пречиства, от сълзите олеква, но оттам до самосъжалението е една крачка... а то не е помогнало на никого. Може би звучи малко грозно, но е истина — животът продължава. Самият той едва ли би искал да тъгувам дълго... Това, разбира се, не означава, че ще го забравя.

Гласът ѝ, странно приглушен, сякаш попиваше в съзнанието ми. Дадох си сметка, че я чувствам близка и скъпа, а още не знаех дори името ѝ. Самият аз трябваше да загубвам често обичани хора, въпреки че понякога срещах момичетата по улиците. Реално погледнато, те бяха мъртви за мен. Опитвах да не се обвързвам сериозно, но като божие наказание, винаги малко или много ги обиквах. Именно затова ги напусках — не исках повече да им вредя. Тъгата оставаше в гърдите ми, чувствах се безкрайно сам — като всеки, който е твърде различен от останалите. Докато отново надделееше Нуждата, докато вампирът в мен се пробуждаше и поискваше още енергия.

— Какво се умълчахте? Не трябва да се притеснявате — наистина имах нужда да поговоря с някой за това. С непознати се оказва по-лесно да споделяш.

Погледнах я и потънах в зелените ѝ ириси. Непознати... да, ние все още бяхме непознати...

— Аз съм Филип, ще ми кажете ли Вашето име?

Тя отметна глава и лицето ѝ доби по-свежо изражение.

— Юлия. — Стори ми се, че щеше да каже още нещо, но я изпреварих:

— Юлия, нека все пак Ви откарам след това — побутнах кафето си настрани, — последните дни на лятото са, да се разходим малко?

Устните ѝ имаха вълшебния вкус на щастливи спомени и ако не беше свършил дъхът ми, кой знае колко дълга щеше да бъде целувката. Последвана от много други — продължителни и страстни, тя се запечата дълбоко в мен, там, където вече пазех погледа, походката и гласа ѝ. Допирът на устните пробуди нови, непознати чувства, а едва по-късно си дадох сметка, че дори когато я прегръщах, не усещах биополето ѝ. Може би защото наистина не я желяех заради него, може би друга бе причината, но това означаваше едно — че не мога да черпя от енергията ѝ. Дори да исках. Как можеш да вземеш нещо, което не усещаш, че съществува?

Бях повече от щастлив от този факт, въпреки че знаех — нуждата от енергия няма да ме отmine. Засега имах достатъчно, но ако съдех по предишните цикли, тя щеше да ме връхлети хищно и непреодолимо. Надявах се, че тогава все така няма да чувствам биополето ѝ, че ще имам време нещо да измисля...

Защото с всеки следващ ден, този момент щеше да приближава.

Сънувах, че съм в някаква странна болнична стая, която повече прилича на зала за мъчения, а над мен се е надвесила медицинска сестра.

Не приличаше, а и по нищо не можех да я свържа с нея, но знаех в съня си, че това е Виктория. Лицето ѝ, гротескно и разкривено, ме отблъскваше и плашеше. Касинката се изхлузи и падна, а отдолу се показва плешиво теме, осеяно с малки кафяви петънца, по-големи от бенки, приличащи на корички от засъхнали ранички. Сините ѝ някога очи, сега воднисти и с неприкрити отблясъци на лудост, премигнаха. С периферното си зрение видях как издърпа нещо от бедрото ми. Погледнах натам, а Виктория се стопи и на нейно място се появи Кристин. В ръката си държеше средно голяма спринцовка с къса, дебела игла. Усмивваше се, както го бе правила някога — леко на една страна. Кучешкият ѝ зъб проблесна като кошмарен диамант,

кафеникавата основа, непосредствено до венеца, правеше бляска съвсем хищнически.

Тя вдигна спринцовката и я заби рязко в крака ми. Отначало не усетих нищо, после болката, дошла със закъснение, сякаш ме парализира. Изстенах, а когато вдигнах очи, видях Мария. Тя ми смигна заговорнически, както винаги обичаше да прави, лицето ѝ се размаза и онова око, което не бе смигнало, потече по бузата, сякаш увлечено от неудържим плач. Може би само затвореният клепач спаси другото от същата участ, но сега това не ме интересуваше. Гледах спринцовката, която носеше — доста по-голяма и внушителна.

По същия начин край мен минаха Ани, Елизабет, Соня и Сара. Всички с огромни спринцовки в ръце. Размерите им бяха направо кошмарни, приличаха на надвесени над мен мечове, и се чудех в съня си как още не съм се пръснал от такова количество лекарства, наблъскани в тялото ми. Все още не можех да помръдна, но не се чувствах издут и воднист, както би трябвало. Може би само горчивият вкус в устата ми се дължеше на инжекциите. И болката в бедрото, разбира се.

Когато поредното момиче замахна, видях, че на мястото на убожданията дънките ми са се разнищили и краищата на конците са окървавени. Изглеждаха като обгорели, но аз знаех, че не са.

Над мен вече стоеше Силвия — с голяма розова спринцовка. Изглеждаше като надуваема — толкова огромна беше, но само след миг разбрах, по-точно — болезнено усетих, че не е. Изкрещях от болка, после погледнах лицето ѝ, опитвайки се да кажа нещо. Останах с отворена уста. Защото видях как тя се разпада на части като пъзел. С тази разлика, че от парчетата шурна кръв и плисна към мен.

В мислите ми се натрапи огромната розова гадост, забита в бедрото ми. Опитах да се надигна, но не можах да стигна до спринцовката и да я извадя. Изтощен от усилието, погледнах към пода. До леглото, сред локва кръв, стоеше лицето на Силвия — сглобено накриво и почти неузнаваемо. Кръвта попиваше през цепките на паркета.

— Нека ти помогна! — Гласът първо ме стресна, но осъзнах, че това е Юлия. Непознати депресиращи нотки в гласа ѝ го караха да звучи различно, но това бе тя.

Опитах да се обърна и да я видя, но бях скован. Вместо това двете ѝ ръце, неимоверно удължени, се протегнаха над главата ми, простряха се като тролейбусни жици над леглото и хванаха спринцовката. Не можех да видя нищо друго. Само тези издължени ръце.

— Сега ще ти помогна... сега... — тя започна да дърпа дръжката на буталото, за да извади спринцовката, но тя не помръдна. То се плъзна леко нагоре и огромната куха игла засмука месото ми като пиявица. Сякаш ме бяха разпразили с касапски ченгел и сега ми слагаха вендуза. Там, в разкъсаното.

— Искам да ти помогна... — гласът ѝ бе по-скоро плашещ, отколкото успокояващ. Тя дръпна с всички сили, буталото започна да се мести плавно, с постоянната скорост на смъртта, която винаги обикаля като гладна акула край хората.

Доплака ми се от болка, но когато сълзите се плъзнаха по бузите ми, вече се бях изтръгнал от кошмара. Дишах учестено, нямаше никаква розова инжекция, никаква кръв по завивките, никакви разкривени и плашещи фигури.

До мен лежеше Юлия, леко осветена от сиянието на нощта, сякаш още по-красива и обичана.

Погледнах ръцете ѝ. Нямаха нищо общо с тези от съня. Бяха същите онези ръце, които нежно галеха тялото ми вече втори ден. Целия уикенд бяхме прекарвали в любов.

Станах внимателно, за да не я събудя, и с тихи стъпки се измъкнах в коридора. Светнах лампата, напипвайки с ръка ключа в тъмното. За момент очите ме заболяха, но като влязох в банята, вече бях свикнал със светлината. Замаян, завъртях крана и студената вода бликна радостно, завъртя се и направи малко водовъртежче. Сифонът, гъргорейки, я засмука.

Облях се добре — гърдите, гърба, ръцете и подмишниците, а после оставих струята да тече по тила ми и да изстудява черепа. Чувствах се изтощен и отпуснат, водата сякаш ми помагаше и охлаждаше мислите. Те шепнеха, че се нуждая от нова енергия и е време да направя нещо по въпроса.

Все още не чувствах биополето на Юлия и това беше прекрасно, радваше ме, защото я бях обикнал истински, но все пак не можех да си позволя да чакам дълго. Може би трябваше да намеря някое момиче и

да изсмуча енергията му, за ден-два, а после отново да заживея спокойно с Юлия. Какво би казала тя, ако разбере?

Спрях да мисля, видял лицето си в огледалото.

Застинах така, а леки тръпки, плъзнали светкавично навсякъде по тялото, се опитаха да дадат име на страха ми. Едва ли щяха да успеят... Едва ли... Защото това, което виждах, ме плашеше повече от всичко, караше ме да настръхвам и не се побираше в мозъка ми.

Това лице в огледалото беше моето и в същото време — на някой друг. Старо, уморено, с хлътнали очи и бузи, белязано с полъха на старческа отпадналост, изпито и бледо. Беше грозно! А най-страшното, нещото, което ме караше да изпитвам истински страх, бе това, че то трябва да е станало такова за около два дни. За времето, през което ние с Юлия...

Някак изведнъж, прекалено рязко, като токов удар, всичко ми стана ясно: смъртта на приятеля й, особената привлекателност, това, че не усещах енергията й... Ето защо се чувствах толкова уморен и отпаднал! Тя... тя е такава като мен! Енергиен вампир. Само че по-силен... много по-силен. Може би дори не го осъзнава и затова е изсмукала приятелят си до смърт. От любов. Вземайки неусетно живота му, изчерпвайки силите... Не е знаела какво прави и че трябва да спре... или може би е знаела?

Отново почувствах как ледените пипала на страха се размърдват. Един обикновен човек едва ли би го разбрал, но аз знаех какво става с моите жертви! Сега самият аз се бях превърнал в жертва и разбирах какво трябва да направя. Ако не се измъкна сега, много скоро няма да искам да я напусна. Няма да обръщам внимание на съсухрената си фигура и старческата си кожа. Ще преливам от желание да я даря с любов и неусетно ще гасна, давайки й огъня на живота си.

Плиснах вода на лицето си и моментално взех решение.

Докато вървах по коридора към спалнята, помислих: дали и при обикновените хора не е така? Дали този, който обича, не се оставя да бъде изсмукан, дали не живее повече за другия, отколкото за себе си, отдавайки му време, мисли и живителни сили...

Не знам дали е така. Наистина не знам. Аз не съм обикновен човек. Аз съм енергиен вампир. Сега трябва тихо да взема дрехите си и да изчезна оттук. А следващия път да внимавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.